

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2025. augusztus 24-én.

Ézsaiás könyve 43. rész 19. verse: „Mert én újat cselekszem, most kezd kibontakozni – talán nem tudjátok?”

Kedves Testvéreim!

A mai nappal veszi kezdetét egy igehirdetés sorozat, ami egészen szeptember 21-ig tart, és az idei missziós vezérige üzenete alapján Isten megújító szeretetét állítja a középpontba.

Azt a megújítást, amit Isten a teremtéssel kezdett, amikor a semmiből létrehozta ezt a világot. Azt az újat, amit a bűnesetet követően eltervezett, és Jézus Krisztusban megvalósított. Azt az újat, ami nem csak a világ életében jelenik meg, és nem is csak az egész emberiség életében, hanem személyesen mindegyikünk életében.

„Mert én újat cselekszem, most kezd kibontakozni – talán nem tudjátok?” Ez a missziós ige pedig azt üzeni, hogy Isten megújító szeretete jelen van ebben a világban. Hogyha nem lenne jelen Istennek ez a megújító szeretete, akkor az embervilág már biztosan nem élne. Hogyha mindig az történt volna, amit az ember eltervezett, akkor az egyik ország teljesen elpusztítaná a másikat, majd jönne a belső meghasonlás, a belső háború, és a végén nem maradna senki. Tudom, hogy így első hallásra mindez borzalmas, de ne a borzalomra figyeljünk, hanem arra a tényre, hogy Isten megújító szeretete mindig új lehetőségeket ad. Nem azért, mert mi szeretnénk, mert mi elterveztük, mert megvalósítottuk, hanem azért, mert Isten szeret minket.

Ezért kezdte el az új szövetséget Jézus Krisztusban. Ezért ismerhettük meg mi is ezt a lehetőséget, és állhattunk rá erre az új útra. Amikor megszülettünk, akkor még nem voltunk tisztában azzal, hogy mennyi minden gazdagsága van Istennek, amivel meg akar minket ajándékozni. Isten azonban újat cselekszik.

Ennek pedig minden pozitív üzenetével együtt, számunkra, emberek számára van egy kis riasztó része is. Ebben az újban ugyanis elvész a megszokott, ami már teljesen a mienk, amire azt mondjuk, hogy ez a saját utunk. Ebben az újban megjelenik a tökéletes. Az, amiben Isten az Ő tökéletes szeretetét kifejezi. Egészen egyszerűen nem emberi törekvésről, tervről van itt szó a megújításban. Ez pedig lehet riasztó. Mi azt mondanánk, hogy „jó lesz ez így is”, Isten pedig azt mondja, hogy ennél jobbat, valami újat akarok adni nektek. Mi azt mondanánk, hogy nem kell a tökéletes, mert ahhoz nem tudunk felérni, Isten pedig azt mondja, hogy én tökéleteset, valami újat akarok adni nektek. „Én újat cselekszem”.

Ebben az Isten előtti megállásunkban pedig csak akkor fogjuk megérteni, hogy miről szól ez a missziós ige, hogyha bevalljuk és megvalljuk, hogy javításra szorulunk. Gondoljunk bele, hogy minden, amit használunk, azt időről-időre karban kell tartani, dolgokat benne ki kell cserélni. Néhány nappal ezelőtt szembesültem azzal, hogy a kerti csapunk fagytelenítő szelepe tönkrement. Ki kellett cserélni. Új elzáró, új tömítések kerültek bele. A vezeték többi része ugyanaz maradt, de ez a rész teljesen új.

Isten, amikor azt mondta ott a népnek, hogy újat cselekszik, akkor erről beszélt. Nem kellett kicserélni a népet, nem kellett megváltoztatni benne az embereket, hanem a fogságból kellett a népnek hazatérnie. Az új, itt új lakóhelyet jelentett. Isten pedig ezt megtette annak ellenére is, hogy a nép nem imádta őt teljes szívvvel, hogy nem Tőle várta a megoldást, de szeretetéből eltervezett a népnek valami újat.

Ha csak egy kicsit is reálisan megnézzük az életünket, akkor ki kell mondanunk, hogy szükségünk van arra az újra, amit Isten tud adni, mert mi képtelenek vagyunk jó irányba vinni a dolgainkat. A teremtett világ megújítását mi nem tudjuk végrehajtani, sőt azt csak folyamatosan romboljuk. A háborúkat nem tudjuk megszüntetni egyik pillanatról a másikra, mert sokféle emberi érdek feszül egymásnak. Országaink belső problémáit sem tudjuk megoldani, mert az egyik csoport így, a másik úgy, a harmadik meg egy harmadik formában képzel el mindent. Hogyha pedig ezt gondoljuk, hogy Isten megújító szeretetére legalább az egyházunknak, a gyülekezeteinknek nincsen szüksége, akkor tévedünk. Emberi gyarlóságunk, gondolataink beszennyezik a legtökéletesebbnek indult folyamatokat is. Isten megújítására szükségünk van. Erre adja azt a választ Isten, hogy „én újat cselekszem”.

Ez pedig azt is jelenti, hogy Isten a cselekvő. Hiába szeretnénk az irányítást átvenni... Hiába szeretnénk megtervezni. Mert a legjobbnak induló tervbe is belecsúszik valami olyan hiba, ami aztán újabb megoldást igényel. Meghallgattam egy előadást a mesterséges intelligenciával kapcsolatban. Ki kellett mondanom, hogy az ötlet egészen elképesztő. Hihetetlen emberi teljesítmény, ami mögötte van. Aztán elhangzott egy

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2025. augusztus 24-én.

mondat, hogy azok a számítógép hálózatok, amelyek lehetővé teszik ezeknek a rendszereknek a működtetését, azok annyi energiát fogyasztanak, mint 117 ország teljes energia szükséglete. Az egyik cégnek egyszerűbb és olcsóbb volt megvásárolni egy atomerőművet, mint fizetni az energiadíjat. A terv jó, a végén pedig kiderül, hogy a megvalósításban óriási hibák vannak.

Isten, amikor azt mondja, hogy „én újat cselekszem”, akkor annak pontosan az a lényege, hogy mivel Ő a cselekvő, ezért abba nem csúszik bele hiba. Idéztem már annak a hívő embernek a mondatát, aki fiatalon elveszített felesége sírja mellett azt mondta minden részvétet nyilvánítónak, hogy „Isten soha nem követ el hibát”. Amikor a Mindenható cselekszik, amikor Ő tesz valami újat, akkor abban nem lesz hiba. Vajon hisszük-e ezt?

Azért nagyon nehéz hinni, mert a mondat így folytatódik: „én újat cselekszem, most kezd kibontakozni”. Vagyis még nem látjuk teljesen. Ez a kibontakozás az a növekedés, ami majd valamikor befejeződik, de most még nem látszik. Tavasszal rendeltünk néhány növényt a kertünkbe az interneten. A kerétszet mutatta a képeket, hogy milyen gyönyörű hortenzia, vagy más virág lesz az adott növényből. A kiszállításkor kiderült, hogy még annál is kisebbek a növények, mint azt mi gondoltuk. Természetesen sejtettük, hogy nem a teljesen kifejlett növény érkezik, de azért ennél látványosabbra számítottunk. Ezek a virágok azonban most növekednek, most bontakozik ki, hogy majd mi lesz belőlük.

Amikor Isten azt mondta a népnek, hogy az eltervezett új már növekszik, akkor azt mondta, hogy ennek szép virága lesz, és gyönyörű lesz, csak most még nem látszik. A fogságban lévő népnek mondta azt, hogy majd haza fogtok térni. Ebből pedig még nem látszott semmi. Azt hiszem, hogy a hitünk egyik legnehezebb kérdése ez. Isten – értsük jól – végzi a dolgát. Cselekszik. Tervez. Gondolkodik a mi új jövőnkkel kapcsolatban. Gondolkodik a gyülekezetünk új jövőjével kapcsolatban is. Ennek az elfogadása pedig nem ész kérdése, hanem a hit kérdése. Amikor Jézus azt mondta, hogy a hit olyan, mint a mustármag, hogy elvetnek egy kicsi magot, majd a legnagyobb növényé válik a veteményes kertben, akkor erről beszélt. A mag még nem a növény. Mégis kihajt, mégis megerősödik, mégis fejlődik. Vajon hiszem-e ezt, hisszük-e ezt az életünkben, hogy Isten újat cselekszik, és már hajt ki, már növekszik?

Ézsaiás próféta egy kérdéssel zár. „Talán nem tudjátok?” Régebbi fordításunk jövő időben kijelenti: „majd megtudjátok”. Bármelyik fordítást is nézzük, a lényeg ugyanaz. Amit Isten lát, azt mi még nem látjuk. Amit Isten tud, azt mi még nem tudjuk. Sem közéletben, sem az egyházban, sem a gyülekezetben, sem pedig a személyes életünkben.

Hiszük, hogy Isten újat cselekszik, de ez még nem derült ki. Sok mindent mi még nem látunk és nem tudunk. Olyanok vagyunk, mint a tanítványok a megdicsőülés hegyén. Látták Jézus dicsőségét, de teljesen csak akkor értették meg, amikor Jézus feltámadt a halálból. Figyelmeztette is a tanítványait, hogy ezt csak akkor mondhatják el másoknak, amikor Ő majd feltámadt a halálból. A megdicsőülés hegyén még nem érthették teljesen mindazt, ami történt. Ugyanezt láthattuk József történetében is, amit most olvashattunk végig az Ószövetségben a bibliaolvasó kalauz szerint. Amikor az álmokat látta, nem volt még semmi. Amikor a testvérei miatt rabszolgának került Egyiptomba, nem sejthetett semmit. Amikor bebörtönözték, végképp elveszítettnek látszott minden. A történet végén mégis kimondta, hogy bár az emberi tervek rosszak voltak, de Isten terve mindent jóra fordított, hogy sok nép életét megtartsa.

Isten megújító szeretete azt tervezte el, és azt tervezi el, hogy az életünket megtartsa. Jézus Krisztusban cselekedett. Őbenne eljött ebbe a földi világba. Őbenne teljesen megmutatta megújító tervét. Ezt a tervét erősíti meg az úrvacsorában is. Ezt a tervét erősíti meg újra és újra, amikor halljuk a jól ismert mondatot: „mert úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött fiát adta, hogy aki hisz őbenne el ne vesszen, hanem örök élete legyen”.

„Én újat cselekszem, most kezd kibontakozni – talán nem tudjátok”? Tegyük fel magunkban, magunknak a kérdést és válaszoljunk is rá lelkiismeretünk szerint: „megbízunk-e Istenben annyira, hogy elhiszük az Ő újat cselekvő akaratát, és elfogadjuk-e mindazt, amit Ő tesz velünk? Legyen a válaszuk minden napon rá az, hogy „igen”.

Ámen!